

ותוא נגנב, פשוטו כמשמעו. כשם שנגנב ארנק הקורבן של כייס, או קופסה של בנק שדוד.

כיום הרביעי בבוקר הופיעה ידיעה גדולה בדבר, תחת הכותרת: "חשש להסתבכות רסקו בהתחייבות עבודות בנייה באיראן". בידיעה זו, מאת סופרנו הכלכלי, לא היה אף פרט אחד שלא הופיע בכתבת העולם הזה, שהיתה מפורטת הרבה יותר. נוספה מילה אחת: השם, "איראן" — ועל כך עוד נדבר.

כעבור כמה שעות הופיעה אותה ידיעה עצמה בידיעות אחרונות תחת הכותרת: "חשש שרסקו תיקלע לקושי באיראן". גם בידיעה זו, בתחילת, משה שלו, כתב ידיעות אחרונות, לא הופיע אף פרט אחד שלא היה בהעולם הזה.

מעריב הופיע כעבור שעה נוספת, בידיעה שגשאה את הכותרת: "הפסדי מיליונים עלולים להיגרם לרסקו בפרויקט בארץ זרה". ידיעה זו היתה מלאה יותר, היא כללה את כל הפרטים שהופיעו בהעולם הזה, יחד עם תגובה של מנכ"ל רסקו.

בהארץ הופיע הסיפור כעבור יום — בגיליון יום ה', הכותרת: "ממשלת איראן תשלם תשלומים לשותפות חדישרסקו, אך עדיין חוששים מהפסדים". בתוך הגיליון רשימה שנייה, הרפתקה באיראן. שתי הרשימות היו מבוססות על כתבת העולם הזה, בתוספת תגובות עליה, שרובן נועדו לטשטש את תומרת השערורייה.

אף אחד מכל העיתונים האלה לא הזכיר גם ברמז שמדובר על סקופ שמופיע יום או יומיים לפני כן בהעולם הזה. כולם פשוט הפקיעו לעצמם את גילויי העולם הזה, מבלי להניד עפעף, ומבלי להגיד תודה.

רש לעניין עוד צד שאי אפשר לעבור עליו בשתיקה.

כתבת העולם הזה לא הזכירה את הארץ, שבה אירעה השערורייה — איראן. היא גם לא פירטה עבור מי בוצע הפרויקט.

מדוע? הצנזורה הצבאית תבעה מאיתנו למחוק את כל הפרטים האלה, לדעתה, הם היו עלולים לקלקל את היחסים העדינים בלא-הכי בין ישראל ואיראן, ועל כן הודיעה לנו מראש כי יש לגנום.

לא עלה בדעתנו להסיר את הוראות הצנזורה הביטחונית, ונהגנו על פיהן. לא כן העיתונים האחרים. הידיעה בדבר, שלא הוגשה כלל לצנזורה, הופיעה לגילויי העולם הזה את השם המפורש של איראן. היתה זו עבירה צנזורית חמורה — אך דבר הוא עיתון השילטון, והיה ברור לו שלא יאונה לו כל רע. ואכן — הוא צדק, הוא לא נתבע לדין.

הידיעה בידיעות אחרונות הזכירה את איראן, הוגשה לצנזורה — ואושרה. כלומר: אותה צנזורה שיום קודם-לכן פסלה את פרטי הפרויקט אצלנו, בטענה שהפירסום יגרם נזק בלייתקון לאינטרסים מדיניים וביטחוניים חיוניים של ישראל, אישרה אותם פרטים למחרת היום.

הארץ, כעבור יום נוסף, כבר פירסם גם את טיב המיתקנים.

כך נוספה לשערוריית ההרפתקה באיראן שערורייה של גניבה עיתונאית, ועל זו נוספה שערוריית ביטחוניית ראשונה במעלה.

לוי פלג

מכתבים

נראה שגם לזה עשו הבריגדים — ה"מאפיה הישראלית" — סוף, בנתניה ואש"ד, דוד, ממש כמו בשיקאגו וניו-יורק — ביריגות, שוד, רצח, מתחנות בין עדות, טיפול תתיאושטי בבתיאבות, קשה לדעת אם מדברים על ניו-יורק, או על תליאביב. שמענו גם שפרופסורים באוניברסיטאות כותבים ספרים רק באנגלית — וזה ביש"ד ראל. מי יקרא ספר מדעי כתוב עברית? ובכן, אפילו השפות כבר מחוץ לגדר הבעייה, או תגידו, רבותי, מה בכלל שונה בישראל?

הלא קל מאד לעולה מארצות-הברית להתאקלם בחיים כאלה, שכמותם הוא מוצא כל יום בביתו. ואנו, הציונים, חשבינו שבישראל יהיה מצב אחר. כנראה נפלה טעות באיזה מקום.

א.ב. קולר, קלפורניה

מזי מקבל פריחה?

אני מבקש להתייחס למאמרו של יוסי ינאי "גט מתחת לחופה" (העולם הזה 1956).

מאמר זה מייחס לי שורה של מעשים ודברים, שלא היו ולא נבראו, וזאת מבלי שמר ינאי התקשר עימי כדי לאמתם.

במיוחד אני למחות נגד ה"פיסקה" לפיה אמרתי שיש חברים בנתונות שינוי ה"מקבלים פריחה".

בשמעם את השם שולמית אלוני, לא אמרתי דברים אלה, ולא דברים מסוג זה.

אמנון רובינשטיין, תנועת שינוי, תליאביב

העולם הזה מצטער שלא נוצר מנע עם הפרופסור רובינשטיין ערב פירסום הכתבה, כמקובל. הדבר נבע, כנראה, מ"אי-הבנה, כאשר איש-קשר מסר בטעות שרובינשטיין אינו מוכן להתראיין על נושא זה. אשר לאזמרה כי שמה של שולמית אלוני, גורם לפריחה: הדבר נאמר עליידי אחת הפעילות המרכזיות של תנועת-שינוי, וצוטט בשיחות של ראשי התנועה. העולם הזה מקבל את הערתו של הפרופסור רובינשטיין, שהוא עצמו לא חזר על פסוק זה.

סימנות לשעת-חירום

ברצוני להציע לדונה, צה"ל מיספר גוסף של סימנות-קריאה עבור שעת-חירום: "מכת-מנע", "קרב-בלימה", "הסדר נר-סף", "הסדר חלקי", "שלוש-אמת", "נסיגה מלאה", "נסיגה מוגבלת", "שלום נסרד", "פצצת אטום", "משאזמתן", "כלכלת מילחמה", "חרם נסט", "חילול מתים", "אריה בר, חיפה

לא היתה כוונה

בהתייחס למערכת העור-טב הזה (1950), ברצוני להבהיר ש"לא היה בכוונתי למגוע בצורה כל-שהי במר יגאל לביב, ואם נוצר רושם אחר בנדון, הנני מביע את צערי על כך.

פרץ אוניקובסקי
סגן ראש עיריית תליאביב

בבית — כמו באמריקה

כיהודי אמריקאי (ולא יורד, הסזחל-לי לה), קראתי את הכתבה "סליחה, טעות ברצח" (העולם הזה 1954). בדחילו ובריחמי. הלכה היא שיותר נעים לבן-אדם להגר ממקום-הולדתו לארץ שבה החיים דומים לאלה שעוב.

נראה שהחיים בישראל כעת דומים ל"מצב בארצות-הברית. מיסים יש, חוסר-עבודה יש, המחירים עולים (והישראלים יורדים), קופת הממשלה ריקה, פועלים שובתים הערבים מאיימים — על ארצות-הברית בנפט ועל ישראל במילחמה.

ראשי-הערים מתלוננים על הפקידים שעובדים מעט דורשים הרבה, וכולם חיים רק על-מנת לקבל פרס. גם בארצות-הברית רוצים כמה להיות ראשי המדינה, ועכשיו תמישה דמוקרטים רוצים להיות נשיאים (אלה הם האלמוגי, האלון, הפרס, האבן והדין שלנו). לה"מ. הגיליון הקדיש לכך כתבה קניית מתפלגת, כדוגמת המרכז החופשי והמרכז העצמאי. היו ימים שתיירים אמריקאיים סיפרו על השקט והשלווה ברחובות ישראל. אפי-שר היה לצאת מהבית גם ביום וגם בלילה.

אוניקובסקי

רובינשטיין

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תליאביב, רחוב גורדון 3, פלפון 03-243386. תאודואר 136 • מען מברקי: עולמפרס" • מודפס ב"הפוס החדש" בע"מ, תליאביב, רחוב כך אביגדור • הפצה: "נר" בע"מ • גלוסות: "ציקוגרפיה כפסי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אכנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

העיתונות הישראלית מטיפה מוסר לכל העולם, אך בשורתיה שלה שורת שחיתות שאינה נופלת מזו הממלאת עכשיו את בתי-הסוהר בשמנה ובסולתה של הכלכלה הישראלית. בשבוע האחרון ניתנה דוגמה כה חותכת לכך, עד כי אין להגדירה אלא כשוד לאור היום.

בגיליון האחרון עמדנו, במדור זה, על העובדה שהעולם הזה הוא שחשף לראשונה את כל שלוש השערוריות הגדולות המסעירות עתה את המדינה: שערוריית העלמות-המס של בוגי הביעורים בסיני, שערוריית השיחור-ממס של ענף החלומים, ושערוריית השחיתות בעמיר. כל הגילויים האלה הועתקו ללא בושא עליידי עיתונים אחרים, שאימצו אותם.

חשש להסתבכות "רסקו" בהתחייבות עבודות בניה באיראן

"רבר", 26.2.75

חשש ש"רסקו" תיקלע לקושי באירן

החברה שותפת בעבודות ב-100 מיליון דולר; דיווחים על סיכסוכים, שיבושים התייקרויות

"ידיעות אחרונות", 26.2.75

הפסדי מיליונים עלולים להיגרם ל"רסקו" בפרויקט בארץ זרה

לחברה הישראלית — חלק בשותפות * ההפסדים צפויים בגלל התייקרויות גדולות בטח הבנייה, שלא הובטחו מראש בחוזים

"מעריב", 26.2.75

ממשלת איראן תשלש התשלומים לשותפות חדישרסקו אך עדיין חוששים מהפסדים

רווחים ניכרים משלושה פרויקטים קודמים

"הארץ", 27.2.75

לעצמם ללא ציון מקור, ומבלי להזכיר אף ברמז שמישהו קדם להם, עבד והסתכן. אך אותו גיליון עצמו שבו הופיעה תלונה זו, הכליל גילוי שהפך את התופעה הזאת לשערורייה בפני עצמה.

גיליון "העולם הזה" הופיע ברחובות תליאביב בשעה 18.00, ביום השלישי-בדרך-כלל נמכרים בכל יום ג' בערב כמה אלפי עותקים. בעיקר לקוראים שאינם מוכנים להיארז בסבלנות ולהמתין למכירת הגיליון בקיוסקים ביום הרביעי. קוראים חסרי-סבלנות אלה כוללים גם כמה-זכמה עיתונאים. על שער הגיליון האחרון הופיעו המילים: "השואה הכלכלית הגדולה ביותר בתולדות המדינה — רסקו הסתבכה ב-600 מיליון ל"י בחו"ל". הגיליון הקדיש לכך כתבה של שני עמודים בתחילת יגאל לביב. היה זה סקופ חשוב ביותר — אחד הסקופים הגדולים שפירסמנו בתקופה האחרונה. השקענו בחקירתו זמן ואמצעים. דחינו את הפירסום כמה פעמים, כדי להוסיף פרטים. בכל זאת, כאשר הופיע הגיליון ברחוב, היתה זו אפתעה גמורה. אף רמז על עניין זה לא הופיע בכל עיתון שהוא. היה זה סקופ בילעדי מובהק — פרי מאמציינו, החל-טותינו וסיכויינו.